

goede stemming bijna verjaagd door die vervelende herinnering.

Truusje zwaait naar haar en Annie zwaait terug. Ze ziet, dat het meisje naar haar toe wil komen, maar ze weifelt een ogenblik voor het drukke gerij van auto's en fietsen. Dan merkt Annie plotseling, dat ze in één ren de rijweg over gaat steken. Ze wil nog wenken, dat ze terug moet gaan, want het is nog veel te druk, maar het is al te laat. Auto-banden gieren over het asphalt en laten een zwarte remstreep achter. Een tweede auto, die niet bedacht is op het onverwachte stilstaan van de wagen voor hem, vliegt met een slag er tegen aan. In een oogwenk ligt het verkeer stil.

Met een kreet van schrik ziet Annie dit alles gebeuren. Truusje! Waar is ze! Ze wil naar voren rennen, maar haar benen zijn niet in staat om één stap te verzetten.

Dan, nog voor de chauffeur de auto uit is en noq voor de mensen toeschieten kunnen om te helpen, kruipt het meisje wit van schrik onder de voorwielen uit. Ze is ongedeerd.

Alleen haar handen, knieën en gezichtje zijn wat vuil, maar zo, op het eerste gezicht mankeert ze niets. Op dit moment schiet een man op haar toe om haar bij de hand weer op het trottoir te brengen.

Annie's benen kunnen weer bewegen. Ze holt de straat over naar het meisje toe, dat binnen enkele ogenblikken in een kring mensen staat. Met grote angstogen kijkt het kind haar aan. Op haar vraag of ze zich pijn gedaan heeft krijgt ze geen antwoord. Truusjes ogen kijken schuw om zich heen naar al die mensen, die haar aanstaren en die van alles vragen en zeggen, waardoor ze nog banger wordt.

„Kom,” zegt Annie, „laten we hier even naar binnen gaan.” Ze neemt het meisje bij de hand en loopt met haar een winkel binnen, die het dichtst bij is. Een politie-agent stapt achter haar aan met een heer, die de eigenaar van de auto blijkt te zijn. Truusje krijgt wat water te drinken in de kamer achter de winkel en dan begint de agent zijn vragen te stellen.

Na drie kwartier is het kind wat gekalmeerd en is het onderzoek afgelopen.

Een dokter, door de agent opgebeld, heeft geconstateerd, dat er inderdaad niets gebroken of gekneusd is en nu mag Annie het meisje naar huis brengen. Buiten is niet meer te zien, dat er nog zo kort geleden bijna een kind werd overreden. Er lopen weer tevreden mensen in de goede najaarszon en boven het rumoer van de stadsdrukke staat nog zuiver blauw de hemel.

Annie voelt het klambezweete handje in de hare. Het anders zo levendige meisje loopt stil met haar mee. Ze kijkt neer op die piekende blonde haren en ze weet, dat ze nu iets moet zeggen over het wonder, dat er gebeurd is.

„Dat was maar net op het nippertje, Truusje.”

Even kijkt het kind haar aan, maar ze zegt niets.

„Weet je, dat je nu bewaard werd door de Here Jezus, Truusje?”

Truusje kijkt voor zich uit en geeft geen antwoord.

„Truusje.”

„Door de Here Jezus juffrouw? Waar u v'lede week van verteld heb?”

„Heb uw naaste lief
als uzelfven...”

Ik heb mijn eigen hart bemind
en zo mijn eigen hart verraden,
Al mijn gedachten zijn voor God
niets, dan tot ijs verkilde daden,

Heer Jezus, ik ontvluchtte Hem,
maar nergens kon ik mij verstoppen,
want door Uw ogen heen heeft God
één hartslag lang mij aangekeken

Hij heeft mij aangezien om mij
zijn moeilijkste gebod te leren
en enkel door Uw ogen kan,
Jezus, het goede triumpieren.

Ik heb na mijn verdwaasde vlucht,
na al mijn roekeloze zonden,
een wit en argeloos geluk,
een veil'ge rustplaats nu gevonden,

waar Gij mijn lege handen vat,
om mij het moeilijkste beminnen
zózeer te leren kennen, dat
ik in Uw kracht kan overwinnen.

JOS PIETERS

„Juist Truusje, waar ik vorige week van verteld heb.”

„O.”

Dan keert het kind haar gezichtje opnieuw naar Annie toe en ze vraagt, terwijl er verlangen in haar stemmetje opklinkt: „Komt u Dinsdag wéér vertellen juf? Nog meer van de Here Jezus? Doe u het?”

En terwijl er opeens een traan in haar oog komt, die ze haastig wegveegt, zegt Annie: „Ja Truusje, ja dat doe ik. Ik kom Dinsdag wéér.”

„Fijn!” antwoordt het meisje, „k wou asdat 't mörgen al Dinsdag was.”